

um fyltu hesi mongu høllina við sterkum og vøkrum samljóði.

Orkestrið spældi væl hesa løtuna, men hóast mær dámdi sera væl kórið, so var tað kortini eitt sindur merkt av »domino-effekt« og vantandi luft til tey longu sjálvljóðini. So mangir sangarar áttu at kunnað blást nótamar av nótastólunum hjá spælarunum!

Wieniawsky og Øssur Bæk

Og nýggjarskonsert við »hyssj«.

Fantasiin úr Faust er eitt sera vakurt verk, men fellur kanska eitt sindur við síðuna av eini nýggjarskonsert.

Verkið er ein blandingur av konflikt og vøkrum temaum. Serstakliga væl dámar mær tann melodiska partin, har violinin sveimar oman á teimum mjúku cellounum, og her er Øssur ein meistari. Í konfliktportunum tykist mær violin hansara heldur »konfliktsky«, hóast hann hevur sera gott tak á teknikkunum. Øssur hevur alt sum skal til – hvi halda nøkrum aftur á nýggjára – skattamyndugleikarnir halda fri sunnudag og har-piks er bilt.

Seinna helvt gekk betur hjá orkestrinum (reinari), men verri hjá áhoyrarunum. Onkur hevði hug at klappa í steðginum, men hetta var ikki væl dámt av pallinum.

Hvíðki loyva áhoyrarunum at sýna spontana vælnøgð á eini tilíkan konsert? Skal stemningurin mennast í salinum, so mugu áhoyrararnir fáa loyvi at vera við í leikinum. Ein skemtisøga í hesum álvarssteði hevði gjørt tað nógv lættari at hildið fram við Dvorak.

Slaviskur dansur í vátaslettingi

Dvorak er ein meistari, tá ræður um at flyta slaviskan bóndadans inn á pall. Or-

»Charmerandi var tað at siggja tey fyra dansifrøipørini polka sær veg inn millum spælararnar. Tíverri fingur hesi átta ikki nógv ráðarum, og tað var um reppið, at onkur teirra fór avstað við violinboganum hjá konsertmeistararunum,« skrivur ummælarin

Mynd: Alan Brockie

kestrið spældi eisini sera væl og livandi. Aftasta rekkja blásti stundum dreydamyndir út yvir strúkararnar, og hesir vóru ikki seinir at taka undir. Sat kortini mest og eygleiddi kór og áhoyrarar hesa løtuna. Neyvan høvdu landsmenn Dvoraks sitið so álvarsamir í stólinum hesa løtu.

Men kanska eru vit tyngrir fyri aftan enn hesi fólkasløg. Hetta er bæði gott og ringt – vit berjast ikki so illa sum teir, men lata kanska okkum ovmikið lynda kortini?

Er hetta ein lítill spegilsmynd av dagsins uppgávu-lyndi í tí nýggja árinum? Vit tora ikki at klappa millum satsimar ella mótmæla órimiligum skattarokningum, sum vit eiga lítlan lut í?!

Kanska áttu vit at dansað saman við Dvorak í Norðurlandahúsinum og dansað út aftur við nýggjari megi oman í býin og inn í nýggja árið!

Kom og dansa

Nú fingur áhoyrararnir loyvi at royna seg. Við Franz Lehar og Chr. Holm Isaksen sungu og spældu vit okkum øll »burt í annan heim«.

Hetta var ein sera hugtakandi løta. Lagið er sera vakurt, og orðini standa einki aftanfyri. Ein ástaryrkning, sum man hava vermt mangt eitt hjarta í hesum landi.

Føroyingar syngja í felag, og vit elska tað. Hetta er ein mentanararvur, sum mong fólkasløg av røttum kunnu øvunda okkum.

Tað tykist sum mong ynskta at syngja sangin um-

aftur, tá seinasti tónin doyði burtur.

Gullbrúðleypíð hjá Lehar

Tey fyra dansifrøipørini valsaðu fyri brúðarparinum til vakra temaið, sum óivað hevur gleitt mong aldrandi hjún í Europu á teirra merkisðögum. Kanska kenna føroyingar seg betur heima í valsinum heldur enn á polkafótum?

Pizzicato Polka

Pizzicato er sera avdúkandi fyri eitt strúkiorkestur.

Hóast hol onkuntið fór í eplasekkin, so »knipsaðu« strúkararnir seg lætt og leikandi ígjøgnum hetta lætta lítla stykkið.

Sjálvsálit er aðaltátturin í øllum spæli, men kanska serstakliga í pizzicato.

Knipsar tú saman við kenslunum, so fert tú ikki skeivur og so hoyrist bert eitt knips í senn.

Ein lættari Suppé

Leichte Kavallerie er ein sera væl umtókt overtura og kend av teimum flestu.

Overturan byrjar á aftasta bonki og snikur seg fram ígjøgnum orkestrið. Hornini geva steivið og violinarnar siga søguna – onkuntið kendist tað sum tær høvdu lyndi til at renna undan stevinum, men funnu tað aftur og gjørdust alt meira djarvar at leggja til brots í samljóðinum.

Helt orkestrið klinga serstakliga væl í tí sigoyrnar-kenda temainum.

Rodgers og Bogi

Sound of Music kenna øll og Bogi var eisini hesaferð heppin, tá hann dittaði sær at »Climb Ev'ry Mountain«.

Orkestur og kór fóru til

fjalls við miklari megi, og tey bólaðu omanafur við eins stórar sannføring, men tað tykist mær, at tey vistu ikki reiðiliga, hvat tey skuldu uppi á hasum fjallinum – kanska tað var mjørki har uppi?

Gamli Strauss endar

Í sjónvarpinum endaði kvöldið við kenda Radetzky-Marschinum.

Orkestrið setti eitt virðiligt punktum við hesum kendu tónum, og áhoyrararnir vistu sitt takksemi fyri eina frálíka konsert við stevfastum og áhaldandi lógvabrestum.

Men.

Vit í salinum fingur meira. Nú sjónvarpið var slókt, fór Martin Mouritsen aftur á pall – og hesaferð við eini skemtisøgu – og síðan Tritsch-Tratschadl orkestrið enn einaferð, men hesaferð saman við áhoyrarunum og við einum elduhugi og stemningi, sum eg hevði saknað undir sjálvari konsertini.

Hvat er ein Nýggjarskonsert?

Vit upplivdu eina sera góða konsert, sum ein sera væl fyrireikaður og góður frásøgumaður bant saman til eina heild.

Men nú kenna flest allir føroyingar nýggjarskonsertir úr Wien og London, og hesar eru túsundfalt meira livandi og »festligar« enn vanligar álvarsamar konsertir, og fólk elska tær.

Martin er ein dugnaligur dirigentur, men hann er eisini sera skemtiligur. Tá eg hugsi um nýggjarskonsert, siggi eg fyrri mær skemtaran við dirigentpinninum og ikki umvent!

Møguliga hugsa onnur øðrvísi, men onkra løta miðskeiðis undir konsertini sat eg og ynskti, at onkur fór at tveita eitt »heksahyl« inn á pallin.

Pauli í Sandagerði

Aftaná at sjónvarpin av konsertini sunnukvöldið frá konsertini hjá Symfoniorkestrinum var av, helt orkestrið fram at Tritsch-Tratschadl, so áhoyrararnir í Norðurlandahúsinum fingur ein bita av tónleiki meira enn tey, ið sótu framman fyri sjónvarpsskermunum

Mynd: Alan Brockie